

РЕШЕНИЕ

№ 263

гр. София, 13.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 12.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **7198** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 96 от ЗМДТ, във връзка с чл. 4 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/.

Образувано е по жалба на Т. Г. И. с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Акт за установяване на задължения по декларация № 95/ДСЦ18-ГР94-3366/12/13.02.2019г., издаден от Х. Д. –старши инспектор по приходите в отдел „ОП-С./Т.“ на Дирекция „Общински приходи“ към Направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, с който по отношение на Т. Г. И. за периода 01.01.2013г. -31.12.2018г. е определен данък недвижим имот в размер на 661,07 лева и законна лихва от 198,34 лева, както и за същия период, такса битови отпадъци в размер на 564,04 лева и законна лихва в размер на 171,63 лева, потвърден с Решение № СФД19-РД28-156/23.05.2019г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община.

В жалбата е посочено, че издаденото решение е незаконосъобразно. Моли се оспореното решение да бъде прогласено за нищожно или отменено като незаконосъобразно. В жалбата се цитират законови разпоредби на ЗМДТ, сочи се че е посочен грешен адрес за кореспонденция.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. Представя писмени становища по същество. Допълнително се твърди, че недвижимите обекти не се използват и по отношение на жилището има висящо съдебно производство.

Ответникът – директорът на дирекция „Общински приходи“ при СО – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. Ц., която оспорва подадената жалба. Моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на разноските на жалбоподателя.

Административен съд-София-град, III отделение, 61 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на страните и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира са установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по инициатива на органа по приходите поради неплатени публични задължения от данъчно задълженото лице. Издадено е Наредване № ДСЦ19-ГР94-3366/1/15.01.2019 г.

С декларация по чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ с вх. № 0122-2871/31.08.2006 г. и декларация с вх. № ДСЦ18-ГР94-3366/9/12.02.2019 г. е деклариран апартамент № 14 с РЗП 67.12 кв.м., находящ се в сграда с административен адрес: [населено място], [улица], № 1, със земя с площ 254,40 кв.м, както и търговски обект с РЗП 6.75 кв.м., находящ се в същата сграда. Открита е данъчна партида № 7224Н74084.

За периода 01.01.2013-31.12.2018г. Т. Г. И. е собственик на S идеална част от описаното по-горе жилище, заедно с прилежащите 0,0392 идеални части от земя с площ 254,40 кв.м., както и 1/1 идеални части от търговски обект, описан по-горе. Имотите са декларирани като недвижими.

Декларациите са подадени от Т. Г. И. в качеството ѝ на собственик. За периода 01.01.2013-31.12.2018г. жалбоподателката И. не е заплащала за описаните недвижими имоти данък сгради и такса битови отпадъци.

След извършена проверка за установяване на задълженията за данък недвижими имоти и такса битови отпадъци за периода 01.01.2013-31.12.2018 г. по подадените декларации е издаден АУЗД № 95/ДСЦ18-ГР94-3366(12)/13.02.2019 г. от старши инспектор в отдел ОП-С./Т.“ на ДОП към направление „Финанси и стопанска дейност“ при СО. С АУЗД са установени задължения за такса битови отпадъци за периода 01.01.2013г. – 31.12.2018г. в общ размер на 735,63 лв., от които 564,04 главница и 171,59 лв. лихви, както и за данък недвижими имоти за периода 01.01.2013г. -31.12.2018г. в общ размер на 859,41 лв., от които 661,07 лв. главница и 198,34 лв. лихви.

АУЗД е оспорен по административен ред, като по подадената жалба е издадено Решение № СФД19-РД28-156/23.05.2019 г., издадено от директора на дирекция ОП при СО, с което АУЗД е потвърден.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният АУЗД по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 95/ДСЦ18-ГР94-3366(12)/13.02.2019г., издаден от старши инспектор в отдел ОП-С./Т.“ на ДОП към направление „Финанси и стопанска дейност“ при СО е връчен на 08.03.2019 г. на Т. И.. Жалбата до директора на ДОП при СО е подадена на 19.03.2019 г. Решение № СФД19-РД28-156/23.05.2019 г., издадено от директора на дирекция ОП при СО е връчено на 07.06.2019 г., а жалбата до съда е подадена чрез административния орган на 14.06.2019 г. Настоящият съдебен състав прима, че жалбата е допустима за разглеждане като подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 156 от ДОПК от лице имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на оспорване по съдебен ред акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, като обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. В производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчните задължения – на публични изпълнители./ чл.4, ал.3 от ЗМДТ/. Служителите се определят със заповед на кмета на общината / чл.4, ал.4 от ЗМДТ/. Съгласно чл.4, ал. 5 от ЗМДТ, кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по чл. 152, ал. 2 от ДОПК, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община на териториален директор на НАП.

При извършване на служебна проверка по чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът констатира, че АУЗД № 95/ДСЦ18-ГР94-3366(12)/13.02.2019 г. е издаден от компетентен орган от общинската администрация по смисъла на чл. 4, ал. 3 и ал. 4 от ЗМДТ, във връзка с чл. 1 от ЗМДТ. Лицето, издало АУЗД е старши инспектор на общинската администрация, в Дирекция „Общински приходи”, отдел „Общински приходи–Т./С.“ при СО и притежава правомощията на орган по приходите, съгласно представени по делото трудов договор и допълнително споразумение към него на служителя Х. Ц. Д., както и длъжностна характеристика и Заповед № СОА18-РД09-1394/05.12.2018 г. на кмета на Столична община. АУЗД е издаден в изискуемата форма и има съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването му.

Актът е оспорен по административен ред в съответствие с разпоредбата на чл. 107, ал. 4 от ДОПК пред директора на ДОП в СО, който съобразно разпоредбата на чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ, упражнява правомощията на териториален директор на НАП. Последният се е произнесъл с Решение № СФД19-РД28-156/23.05.2019 г., с което е потвърдил оспорения АУЗД. Решението е издадено от компетентен орган – директор на Д“ОП“ при СО, видно от Заповед № СОА19-РД15-854/31.01.2019г. на Кмета на Столична община, с която Д. Б. Д. – началник отдел „Методология“ към дирекция „Общински приходи“ е преназначен на длъжността директор на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община по заместване до завръщане на титуляра В. Х. В. за срок не по –дълъг от 4 години, считано от 01.02.2019г. Неоснователно е направеното в жалбата възражение за нищожност на издаденото решение поради посочване на грешен адрес на задълженото лице. Съдът намира, че не е налице основание за прогласяване на нищожност на АУЗД, както и на решението, с което е потвърден. Доколкото в ДОПК и в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК (липса на компетентност; неспазване на установената форма; съществено нарушение на административнопроизводствените правила;. противоречие с материалноправни разпоредби; несъответствие с целта на закона), но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. По делото не са налице доказателства в тази насока.

АУЗД и решението, с което е потвърден са издадени в законоустановената писмена форма. Същите съдържат фактическите и правни основания, послужили за издаването им. В административното производство не са допуснати съществени процесуални

нарушения.

Съгласно чл. 107, ал. 3 от ДОПК акт за установяване на задължение може да се издаде в следните хипотези: 1) по искане на задълженото лице; 2) служебно - при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103; 3) служебно, когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия; 4) служебно - въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия. В случая, АУЗД е издаден на основание чл. 107, ал. 3 от ДОПК. В конкретния случай е безспорно установено, че не е образувано ревизионно производство и жалбоподателят не е платил задължението си за данък недвижими имоти и такса битови отпадъци за периода 01.01.2013г. -31.12.2018г.

Критериите и основните принципи за определяне размера на ДНИ и ТБО по смисъла на чл. 1, ал. 1, т. 1 и чл. 6, ал. 1, б. "а" ЗМДТ са очертани в чл. 1, ал. 2 и ал. 3 и съответно чл. 7 и чл. 8 от закона, а конкретните правила за определянето и администрирането им са уредени с Наредба на столичен общински съвет за определяне на размера на местните данъци (НСОСОРМД) и Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО).

Основанията, редът и начинът на определяне на ДНИ се съдържат в нормите на Глава втора, раздел II ЗМДТ – чл. 10-28, а тези за определяне на ТБО - в нормите на Глава трета, раздел I ЗМДТ – чл. 62-64, чл. 66-69 и чл. 71.

Основанията, редът и начинът на определяне на ДНИ се съдържат в нормите на Глава втора, раздел II ЗМДТ – чл. 10-28, а тези за определяне на ТБО - в нормите на Глава трета, раздел I ЗМДТ – чл. 62-64, чл. 66-69 и чл. 71.

Съгласно чл. 11, ал. 1 ЗМДТ, данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти.

Между страните не е спорно, че Т. Г. И. е собственик на декларираните недвижими имоти, които попадат в обхвата на строителните граници на [населено място]. Спорен е въпросът, относно дължимостта на данък недвижим имот, както и такса битови отпадъци за периода 01.01.2013-31.12.2018 г. Жалбоподателката изтъква, че декларираните недвижими имоти находящи се в сграда с административен адрес: [населено място], [улица], № 1, не се използват. По отношение на апартамента има висящо съдебно делбено производство –гр.дело № 17464/20006г. по описа на СРС, II-ГО, 68 състав, в същият не живее никой и не се използва. По отношение на другия обект в сградата – магазин, също се твърди, че не се използва и не генерира отпадъци. В тази връзка, намира, че не следва да дължи и да заплаща данък недвижими имоти и такса битови отпадъци.

Съобразно нормата на чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ, с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната поземлени имоти, сгради и самостоятелни обекти в сгради в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи, и се

съобщава на лицата до 1 март на същата година, съгласно чл. 19, ал. 1 ЗМДТ. Съгласно чл. 15, ал. 1 от НСОСОПМД размерът на данъка върху недвижимите имоти, с изключение на недвижимите имоти по ал. 2 (жилищни имоти, разположени на територията на населено място или селищно образувание, включени в Списъка на курортите в Република България), се определя в размер на 1,875 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот.

По силата на разпоредбата на чл. 13 от ЗМДТ, данък недвижими имоти се заплаща независимо дали недвижимите имоти се използват реално или не се ползват от техния собственик. Съдът счита, че размерът на данък недвижими имоти е определен за всяка една от процесните години според изискванията на ЗМДТ и съответните наредби. Безспорно по делото е, че жалбоподателят е собственик на декларираните имоти, поради което дължи заплащането на определения данък недвижими имоти.

Съгласно чл. 62 от ЗМДТ таксата за битови отпадъци /ТБО/ се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. Размерът на таксата се определя по реда на чл. 67 за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване. Съгласно чл. 64 от ЗМДТ, таксата се заплаща от лицата по чл. 11 от ЗМДТ.

От представените и приети без оспорване доказателства по делото - договори за възлагане на обществени поръчки, както и констативни протоколи, се установява, че услугите са извършени по съответния ред, поради което се дължи тяхното заплащане в определения размер.

Партидата по декларациите не е била закрита и не са били подадени заявления от данъчно – задълженото лице - жалбоподателят, за данъчни и други облекчения. На основание чл. 14 ал. 3 от ЗМДТ при промяна на някое от обстоятелствата, което има значение за определяне на данъка, данъчно задълженото лице уведомява общината по реда и срока по ал. 1, т.е. в двумесечен срок. Такива заявления за данъчни и или други облекчения, към датата на издаване на акта в Столична община не са били подавани.

Възраженията, че имотите не се използват, поради което не се дължи заплащането на ДНИ и ТБО, е неоснователно. Заплащането на определените данъчни задължения не е обвързано с използването на имотите. Оспореното право на собственост върху част от декларираните имоти също не води до отпадане на задължението за заплащане на определените ДНИ и ТБО, тъй като не е установено с влязъл в сила съдебен акт, че друго лице, различно от жалбоподателя е собственик на декларираните имоти.

Твърденията на жалбоподателя И., в писмена молба от 09.12.2019г. /лист 177 от делото/, че за прекратяване дейността на магазина е уведомила с молба община „Т.“, както и община „М. – М. –С. град“ не е подкрепено с писмени доказателства и с представяне на копие от тази молба, поради което съдът намира същото за недоказано.

По искането за разсрочване на определените задължения за ДНИ и ТБО следва да се произнесе компетентният административен орган по реда на чл. 183-187 от ДОПК. Лицето, имащо правомощия да разреши плащането на дължимите суми на части, съгласно одобрен погасителен план по искане на задълженото лице, в случая е органът по чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ. Съдът не е компетентен орган да разгледа и се произнесе по искането на жалбоподателя за разсрочване на задълженията ѝ по ЗМДТ на равни месечни вноски.

Предвид изложеното, съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на правомощията му, в предвидената форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, в съответствие с материалния закон и неговата цел. Жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл. 161 от ДОПК на ответника следва да бъдат присъдени разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 341, 65 лв. С оглед факта, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, юрисконсултско възнаграждение следва да бъде намалено до сумата от 100 лв.

Водим от горното и на основание чл.160, ал.1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд-София град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Г. И. с адрес: [населено място], ж.к „К. село“, [жилищен адрес] срещу Акт за установяване на задължения по декларация № 95/ ДСЦ18-ГР94-3366/12/13.02.2019г., издаден от Х. Д. –старши инспектор по приходите в отдел „ОП-С./Т.“ на Дирекция „Общински приходи“ към Направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, с който по отношение на Т. Г. И. за периода 01.01.2013г. -31.12.2018г. е определен данък недвижим имот в размер на 661,07 лева и законна лихва от 198,34 лева, както и за същия период, такса битови отпадъци в размер на 564,04 лева и законна лихва в размер на 171,63 лева, потвърден с Решение № СФД19-РД28-156/23.05.2019г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община.

ОСЪЖДА Т. Г. И. с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Столична община сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: